

Hrdinové hodni následování

Kdo je to vůbec hrdina? Nejjednodušeji řečeno někdo, kdo koná hrdinské skutky; někdo, jehož vlastností je hrdinství. Podle řeckého filosofa Platóna je hrdinství jednou ze tří základních ctností, které činí člověka spravedlivým. Dalšími dvěma jsou moudrost a uměřenost.

Každý z nás si pod tím pojmem myslí své, ale sázím na to, že z počátku budou naše představy velmi podobné. Nebudou chybět slova „odvaha, síla a nezranitelnost“. Je to tak? V dětství byl mým hrdinou jednoznačně rytíř s železnou přilbou, stříbrným brněním a zlatým mečem, který s hlavou vztyčenou seděl v sedle bílého koně. I když ve mně víra v tohoto hrdinu zcela neuhasl, svět hraček mě už dávno opustil. Pro každého z nás může být hrdinou někdo jiný. Pro někoho to může být někdo, kdo zachraňuje životy, bojuje za svobodu, nebo třeba ten, kdo poctivě žije podle přísných pravidel. Pro někoho to může být živý člověk, pro někoho smyšlená postava, kterou zná jen z příběhů. Nelze univerzálně rozdělit lidi na hrdiny a „nehrdiny“ a stoprocentně určit, kdo hrdina je a kdo ne. Tak se sama sebe ptám, kdo je můj hrdina dnes. Hrdina, jenž je hoden následování. Je to ten, co zachránil stovky životů? Jeden život? Nebo žádný.?

Nejen v historii lidstva se můžeme potkat se spoustou hrdinů. Může to být právě můj rytíř, který se svým mečem bojuje proti sedmihlavé saní, aby si vydobyl svou vysněnou princeznu. Dobrodinec, který lidstvu opatří oheň, nebo voják v první linii, jenž se statečně bije za svou zem, či kazatel schopný pro svou pravdu a přesvědčení obětovat život. Ale co když je to celé jinak? Už od pradávna známe nespočet vítězů bitev, kteří jsou považováni za největší a nejúspěšnější vojevůdce lidstva. Ale přiznejme si, kolik krve bylo prolito a lidských životů zhaslo? Kolik měst bylo díky jejich brutalitě srovnáno se zemí? Pouhý statut vítěze nás donutí dívat se na tyto hrdiny” s jakousi úctou. Můžeme tedy říci, že mnohá vítězství byla pouhou známkou barbarství a zbabělosti. A tito „silní a odvážní hrdinové“ nám ukazovali jen bolest bez soucitu a smrt bez lítosti. Ale historie je psána vítězi. Opravdu jimi byli? Pravda bude asi někde uprostřed.

Já už teď vím, jaký je můj hrdina. Můj hrdina totiž umí přiznat slabost a může mít i strach... Nemůžeš přece tvrdit, že v sobě nosíš odvahu, aniž bys poznal strach či porážku. Pokud neokusíš slabost a nespadneš na dno, nemůžeš být silný. A stejně tak nemůžeš být nezranitelný, pokud nezažiješ bolest a zranění. Ten, kdo nikdy nepoznal smůlu, neví, co je štěstí. Ten, kdo nikdy nepoznal smutek, neví, co je radost. Ten, kdo nikdy nepoznal ztrátu, neví, co je láska. Ten, kdo nikdy nepoznal lež, neví, co je pravda.

Vím, je to klišé, ale stejně jako mince má dvě strany i hrdinství má dvě tváře. Lidé by neokusili zimu, kdyby neznali teplo. Nepoznali by světlo, kdyby tu nebyla i tma. Každý z nás se může hrdinou stát – pokud dokážeme překonat sami sebe, posunout své hranice, přidat svému životu nový smysl. Hrdina je proto ten, kdo jde cestou pravdy a lásky. Kdo naslouchá svému srdci. Tedy nikdy nezradí sám sebe. To je hrdina, který je hoden následování.

Potřebujeme hrdiny? Tak se jimi staňme.

„Jsem slabý člověk, ale v mé slabosti je má síla; můj smutek mne nebolí, má osamělost, to bude zároveň mé přemýšlení; mé odříkání, to bude zároveň má čistota.“ - Karel Čapek

Autorka: Markéta Lichtenberková